

Elia – nummer fem

Profetisk stillhet

Jeff Pippenger

2023-10-03

Da Elia lot Akab sammenkalle hele Israel til Karmel, var det et forbilde på at Gud førte menigheten ut av mørketiden i 1798, etter tre og et halvt års forfølgelse, og ledet dem til 1844 og deretter til 1863. Disse tre datoene er de siste tre veimerkene i strukturen til «de syv tider», slik den er framstilt av Jesaja i kapittel sju.

Den samme historien om 1798, 1844 og 1863 ble også forbilledliggjort da Moses førte Israels barn ut av slaveriet i Egypt til Sinai-fjellet. Historien om den første og den andre engel representerer millerittbevegelsen, som begynte ved endetiden i 1798 og fortsatte inntil bevegelsen ble en kirke i 1863. Elia og Moses er de to fremste vitnene i millerittbevegelsens historie, og de er de to fremste vitnene i Åpenbaringsboken under den tredje engels historie.

Millerittbevegelsen markerer begynnelsen på det evige evangelium i Åpenbaringen fjorten, og Future for America markerer avslutningen. Mellom millerittenes begynnelsesbevegelse og avslutningsbevegelsen finner vi Syvendedags Adventistsamfunn. Ifølge Adventistsamfunnets historikere gikk resten av millerittbevegelsen i 1856 inn i den laodikeiske tilstand, og dermed ble den filadelfiske perioden, som representerte 1798 til 1856, avsluttet.

I den foregående artikkelen påviste vi at inspirasjonen samordnet skuffelsen ved passeringen av Rødehavet med den store skuffelsen i 1844. På det punktet inntraff prøven om sabbaten, slik den ble framstilt ved mannaen, i Moses' historie. På det samme profetiske punktet begynte lyset som kom fra Det Aller Helligste en prosess med prøvelse og renselse, med utgangspunkt i sabbaten, for dem som hadde krysset havet og ved tro gått inn i Det Aller Helligste. Prøvelsesprosessen som gikk forut for 1844, begynte i Moses' historie ved hans fødsel, og for millerittene i 1798 med den økning i kunnskap som Daniel identifiserte, og som skulle frambringe en tredelt prøvelsesprosess som ledet til dommen.

Mange skal bli rensset og gjort hvite og prøvet; men de ugudelige skal handle ugudelig, og ingen av de ugudelige skal forstå; men de vise skal forstå. Daniel 12:10.

Åpningen av dommen den 22. oktober 1844 ble forbildet ved dommen over Farao, som begynte med de førstefødte i Egypt og endte i vannene i Rødehavet. Da de vise ved tro gikk inn i Det Aller Helligste, eller krysset gjennom Rødehavet, fortsatte prøvingsprosessen som hadde begynt ved endetiden i 1798 videre etter 1844. I Moses' historie ble dette framstilt ved ti prøver, som Israel mislyktes i ved hvert eneste trinn. Den siste av de ti prøvene var da de tolv speiderne utforsket det lovede land. Den første prøven i Moses' historie var manna-prøven, som representerer sabbaten, og for millerittene ble sabbaten identifisert som den første prøven etter 22. oktober 1844. At den første prøven var sabbaten i begge parallelle historiene, viser at de følgende ni prøvene i Moses' historie identifiserer at det etter 1844 ville komme en rekke prøver som ville lede til inngangen enten til det

lovede land eller til dødens ørken. 1863 representerer den endelige prøven for millerittbevegelsen. Vi vil begynne denne betraktningen når de tolv speiderne vender tilbake med sine rapporter om det lovede land.

Og de vendte tilbake etter å ha utspeidet landet, da førti dager var omme. Og de gikk og kom til Moses og til Aron og til hele Israels barns menighet, i Parans ørken, til Kadesj; og de kom tilbake med melding til dem og til hele menigheten, og viste dem landets frukt. Og de fortalte ham det og sa: Vi kom til det landet som du sendte oss til, og sannelig, det flyter med melk og honning; og dette er dets frukt. Men folket som bor i landet, er sterkt, og byene er befestede og meget store; og dessuten så vi Anaks barn der. Amalekittene bor i landet i sør; og hetittene og jebusittene og amorittene bor i fjellene; og kanaaneerne bor ved havet og langs Jordan. Da fikk Kaleb folket til å tie foran Moses og sa: La oss dra opp med det samme og innta det; for vi er vel i stand til å overvinne det. Men mennene som hadde dratt opp sammen med ham, sa: Vi er ikke i stand til å dra opp mot folket; for de er sterkere enn vi. Og de kom med et ondt rykte om landet som de hadde utspeidet, til Israels barn, og sa: Det landet som vi har dratt gjennom for å utspeide det, er et land som fortærer sine innbyggere; og alt folket som vi så der, er menn av stor vekst. Og der så vi kjempene, Anaks sønner, som stammer fra kjempene; og vi var i våre egne øyne som gresshopper, og slik var vi også i deres øyne. 4 Mosebok 13:25–33.

Denne passasjen fra Fjerde Mosebok inneholder noen meget viktige sannheter som det er nødvendig å merke seg, og som lett kan bli oversett når man ikke betrakter den historien som der er fremstilt, som et forbilde på Miller-bevegelsen. Ett punkt er at opprørerne med den «onde rapport» strøk på sin tiende og siste prøve, og ved denne siste prøven ble to klasser av mennesker åpenbart. De to klassene som hadde vært under utvikling gjennom historien om de foregående ni prøvene, åpenbarte sine karakterer ut fra hvilken «rapport» de valgte å ta imot. I 1863 forkastet millerittisk adventisme Moses' rapport, slik den er representert ved profetien om trelldom i Tredje Mosebok tjueseks. Den rapport som Josva og Kaleb frembar, var ganske enkelt en gjentakelse av Guds «rapport» gjennom hele historien om deres utfrielse fra trelldommen. Fra Moses' fødsel og videre hadde Gud lovt at Han ville føre dem ut av trelldommen og inn i det landet som var blitt lovet Abraham århundrer tidligere. Josva og Kaleb representerer dem som stod på den grunnleggende rapport; de andre ti speiderne forkastet at Gud faktisk hadde gitt denne rapporten.

Og hele menigheten løftet opp sin røst og ropte, og folket gråt den natten. Og alle Israels barn murret mot Moses og mot Aron; og hele menigheten sa til dem: Gid vi var døde i landet Egypt! Eller gid vi var døde i denne ørkenen! Og hvorfor har Herren ført oss til dette landet, for at vi skal falle for sverd, så våre hustruer og våre barn skal bli til bytte? Var det ikke bedre for oss å vende tilbake til Egypt? Og de sa til hverandre: La oss velge en fører og vende tilbake til Egypt. 4 Mosebok 14:1–4.

Da James White i 1863 skrev en artikkel i Review and Herald der han forkastet Millers forståelse av de «sju tider», og Uriah Smith samme år utga det forfalskede diagrammet som var blottet for enhver henvisning til de «sju tider» i 3. Mosebok, tilsidesatte både White og Smith William Millers verk og tok i bruk den bibelske metodologien til frafallen protestantisme. Metodologien til de frafalne, som de nylig hadde identifisert som «Babylons døtre», ble brukt som argument for å forkaste Millers budskap, som var blitt ledet av engelen Gabriel. Ved den tiende prøven for det

gamle Israel sa de direkte: «La oss gjøre oss en høvding og vende tilbake til Egypt.» Nederlaget ved den tiende og siste prøven bygger på en forkastelse av den «rapport» som var i samsvar med rapporten fra begynnelsen, og et ønske om å vende tilbake til Egypts slaveri. Da Jeremia symbolsk representerte dem som var blitt skuffet over den mislykkede forutsigelsen i 1843, kalte Gud ham uttrykkelig til å vende tilbake til Gud og til sin tidligere iver for budskapet, men befalte ham også aldri å vende tilbake til dem som var blitt identifisert som Babylons døtre.

Derfor sier Herren så: Dersom du vender om, vil jeg la deg komme tilbake, og du skal stå for mitt åsyn; og dersom du skiller det dyrebare fra det usle, skal du være som min munn. La dem vende om til deg, men du skal ikke vende om til dem. Jeremia 15:19.

I 1863 utnevnte James White og Uriah Smith en ny kaptein til å lede dem tilbake dit de var blitt befalt ikke å gå. Josva og Kaleb representerer dem som ønsket å gå fremover; White og Smith representerer dem som ønsket å gå tilbake.

Et annet poeng som må bemerkes i avsnittet fra Fjerde Mosebok, er at det siste opprøret, som dømmer alle opprørerne til å dø i ørkenen i løpet av de neste førti årene, er én av de to hovedhenvisningene som fastslår dag-for-et-år-prinsippet i Bibelens profetier, et prinsipp som kanskje var den mest vesentlige profetiske regelen Miller benyttet for å åpne budskapet om det evige evangelium og den første engel. Det andre bibelske vitnesbyrdet om denne regelen finnes i Esekiels bok.

Og når du har fullført dem, skal du igjen legge deg på din høyre side, og du skal bære misgjerningen til Judas hus i førti dager; en dag for hvert år har jeg gitt deg. Esekiel 4:6.

Det som ofte går ubemerket hen ved de to versene som etablerte dag-for-et-år-prinsippet, er den historiske konteksten for begge versene.

Etter tallet på de dagene da dere utspeidet landet, førti dager, én dag for hvert år, skal dere bære deres misgjerninger, i førti år, og dere skal kjenne mitt løftebrudd. 4 Mosebok 14,34.

Verset i Fjerde Mosebok forekom ved begynnelsen av det gamle Israel og representerte Guds paktsfolks opprør, og verset i Esekiel forekom ved slutten av det gamle Israel og representerte Guds paktsfolks opprør. Straffen i begynnelsen var død i ørkenen, og straffen ved slutten var slaveri i deres fienders land. Dag-for-år-prinsippet fremhever et paktsfolks opprør. To straffer, én ved begynnelsen og én ved slutten, men begge forskjellige. Den første var død ved utmattelse under vandringen gjennom ørkenen; den siste var fangenskap og slaveri i det bokstavelige Babylon.

Da falt Moses og Aron på sitt ansikt for hele Israels barns menighetsforsamling. Og Josva, Nuns sønn, og Kaleb, Jefunnes sønn, som var blant dem som hadde utspeidet landet, flerret sine klær. Og de talte til hele flokken av Israels barn og sa: Landet som vi drog gjennom for å utspeide det, er et overmåte godt land. Dersom Herren har behag i oss, da vil han føre oss inn i dette landet og gi oss det, et land som flyter med melk og honning. Gjør bare ikke opprør mot Herren, og frykt ikke folket i landet; for de skal være som brød for oss. Deres vern er veket fra dem, og Herren er med oss; frykt dem ikke. Men hele menigheten sa at de skulle steine dem.

Da viste Herrens herlighet seg i sammenkomstens telt for øynene på alle Israels barn. Og Herren sa til Moses: Hvor lenge skal dette folk forakte meg? Og hvor lenge skal det vare før de tror meg, til tross for alle de tegn jeg har gjort iblant dem? Jeg vil slå dem med pest og gjøre ende på deres arverett, og av deg vil jeg gjøre et folk større og mektigere enn de. Men Moses sa til Herren: Da vil egypterne få høre det; for i din makt førte du dette folk opp fra dem. Og de skal fortelle det til innbyggerne i dette landet; for de har hørt at du, Herre, er midt iblant dette folk, at du, Herre, lar deg se ansikt til ansikt, at din sky står over dem, og at du går foran dem, om dagen i en skystøtte og om natten i en ildstøtte. Om du nå dreper hele dette folk som én mann, da vil de folkeslag som har hørt ryktet om deg, si: Fordi Herren ikke var i stand til å føre dette folk inn i det land som han tilsvor dem, derfor har han drept dem i ørkenen. Og nå, jeg ber deg, la min Herres makt være stor, slik som du har talt da du sa: Herren er sen til vrede og rik på miskunn, han forlater misgjerning og overtredelse, men lar ikke den skyldige gå ustraffet; han hjemsøker fedrenes misgjerning på barna inntil tredje og fjerde slektsledd. Tilgi, jeg ber deg, dette folks misgjerning etter din miskunnhets storhet, likesom du har tilgitt dette folk fra Egypt og inntil nå. 4 Mosebok 14:5–19.

Historien som fremstilles i disse versene, ble et bibelsk symbol som kalles «forargelsens dag». «Forargelsens dag» omtales i Salme nittifem, Jeremia trettito og Hebreerne tre, men vi vil ikke behandle dette symbolet nå. Det finnes et viktig prinsipp som er påvist i det foregående avsnittet, og som må erkjennes. Prinsippet blir også illustrert av profeten Samuel, Lucifer, Ellen White og naturligvis Moses i dette avsnittet.

Og de sa til ham: Se, du er blitt gammel, og dine sønner vandrer ikke på dine veier. Sett nå en konge over oss til å dømme oss, slik som alle folkene har. Men dette mishaget Samuel da de sa: Gi oss en konge til å dømme oss. Og Samuel bad til Herren. Og Herren sa til Samuel: Hør på folkets røst i alt det de sier til deg; for det er ikke deg de har forkastet, men meg har de forkastet, så jeg ikke skal være konge over dem. Slik de har gjort i alle sine gjerninger fra den dag da jeg førte dem opp fra Egypt og like til denne dag, idet de har forlatt meg og dyrket andre guder, slik gjør de også mot deg. Hør derfor nå på deres røst. Men du skal alvorlig advare dem og kunngjøre for dem hvordan den kongen som skal regjere over dem, vil fare fram. Og Samuel talte alle Herrens ord til folket som krevde en konge av ham. Og han sa: Slik skal den kongen fare fram som skal regjere over dere: Han skal ta sønnene deres og sette dem til sin tjeneste ved sine vogner og som sine ryttere, og noen skal løpe foran vognene hans. Og han skal sette noen til førere over tusen og til førere over femti, og sette dem til å pløye jorden hans og høste avlingen hans og til å lage hans krigsvåpen og utrustningen til vognene hans. Og døtrene deres skal han ta til å lage salver og til å være kokker og bakere. Og markene deres og vingårdene deres og olivenlundene deres, ja, de beste av dem, skal han ta og gi til sine tjenere. Og han skal ta tienden av sæden deres og av vingårdene deres og gi den til sine hoffmenn og sine tjenere. Og tjenerne deres og tjenestekvinnene deres og de beste unge mennene deres og eslene deres skal han ta og bruke i sitt arbeid. Han skal ta tienden av småfeet deres, og dere skal bli hans tjenere. Og på den dagen skal dere rope på grunn av kongen deres, som dere har valgt dere, men Herren skal ikke svare dere på den dagen. Likevel ville folket ikke høre på Samuels røst, og de sa: Nei, vi vil ha en konge over oss, så vi også kan være som alle folkene, og så vår konge kan dømme oss og dra ut foran oss og stride våre strider. Og Samuel hørte alle

folkets ord, og han gjentok dem for Herrens ører. Og Herren sa til Samuel: Hør på deres røst og sett en konge over dem. Da sa Samuel til Israels menn: Gå hver mann til sin by. 1 Samuel 8:5–22.

I dette avsnittet forkastet det gamle Israel Gud som sin konge, og historien peker frem mot den tid da de erklærte at de ikke hadde noen annen konge enn keiseren. De forkastet Guds teokrati og insisterte på at de skulle få en konge av sitt eget folk, bare for til slutt å erklære at deres konge var en romersk konge. Den romerske kongen i de siste dager er paven i Roma.

Men de ropte: Bort med ham, bort med ham, korsfest ham! Pilatus sier til dem: Skal jeg korsfeste deres konge? Yppersteprestene svarte: Vi har ingen annen konge enn keiseren. Johannes 19:15.

Forkastelsen av teokratiet var så krenkende og personlig for Samuel at han oppfattet den som en forkastelse av sitt profetiske embete. Men Gud sørget for at Samuel forstod at deres forkastelse gjaldt Gud, og ikke profeten. Disse to avsnittene, som fremstiller Moses' og Samuels profetiske forhold til det gamle Israels opprør, viser at straffen for det påfølgende opprøret ikke var slutten for det gamle Israel. Det fantes fremdeles en gruppe, representert ved Josva og Kaleb, som skulle gå inn i det lovede land, og i fortellingen om Samuel var slutten på det gamle Israel ved avslutningen av Israels konger, ikke ved begynnelsen.

Moses talte med Gud om at fortsette å virke med oldtidens Israel, for Moses resonnererte at å føre dem til en avslutning på det tidspunkt ville gi et uriktig bilde av den hellige historien om utfrielsen av Hans folk og Hans løfte om å føre dem inn i det landet Gud hadde lovet Abraham. Poenget her er at Gud velger å tillate at opprør både oppstår og fortsetter når Han har til hensikt å bruke opprøret som vitnesbyrd om sannheten.

Den holdning av rettferdig harme som kom til uttrykk hos Samuel, kom også til uttrykk hos Ellen White.

«Aldri før har jeg blant vårt folk sett en så fast selvtilfredshet og en slik uvillighet til å motta og erkjenne lys som den som kom til syne i Minneapolis. Det er blitt vist meg at ikke én av dem som nærer den ånd som ble åpenbart ved det møtet, igjen ville få klart lys til å skjelne den dyrebare sannhets verdi som ble sendt dem fra himmelen, før de ydmyket sin stolthet og bekjente at de ikke var drevet av Guds Ånd, men at deres sinn og hjerter var fylt av fordom. Herren ønsket å komme dem nær, å velsigne dem og helbrede dem fra deres frafall, men de ville ikke høre. De var drevet av den samme ånd som inspirerte Korah, Datan og Abiram. Disse Israels menn var fast bestemt på å stå imot ethvert bevis som ville påvise at de tok feil, og de fortsatte og fortsatte på sin vei i misnøye inntil mange ble trukket bort for å slutte seg til dem.»

«Hvem var disse? Ikke de svake, ikke de uvitende, ikke de uopplyste. I dette opprøret var det to hundre og femti fyrster, ansette i menigheten, menn av navn og ry. Hva var deres vitnesbyrd? 'hele menigheten er hellig, hver eneste en av dem, og Herren er iblant dem; hvorfor opphører da dere dere over Herrens menighet?' [4 Mosebok 16:3]. Da Korah og hans ledsagere omkom under Guds dom, så ikke folket som de hadde bedratt, Herrens hånd i dette

miraklet. Hele menigheten anklaget neste morgen Moses og Aron: 'Dere har drept Herrens folk' [vers 41], og pesten kom over menigheten, og mer enn fjorten tusen omkom.»

«Da jeg hadde satt meg fore å forlate Minneapolis, stod Herrens engel ved min side og sa: 'Ikke så; Gud har en gjerning for deg å utføre på dette sted. Folket handler om igjen Korahs, Datans og Abirams opprør. Jeg har satt deg i din rette stilling, en stilling som de som ikke er i lyset, ikke vil erkjenne; de vil ikke gi akt på ditt vitnesbyrd; men jeg vil være med deg; Min nåde og kraft skal oppholde deg. Det er ikke deg de forakter, men de budbærere og det budskap jeg sender til Mitt folk. De har vist forakt for Herrens ord. Satan har blindet deres øyne og fordreid deres dømmekraft; og dersom ikke hver sjel omvender seg fra denne sin synd, denne uhelligede uavhengighet som krenker Guds Ånd, skal de vandre i mørke. Jeg vil flytte lysestaken bort fra dens sted, dersom de ikke omvender seg og vender om, så jeg kan lege dem. De har tilslørt sitt åndelige syn. De ønsket ikke at Gud skulle åpenbare Sin Ånd og Sin kraft; for de har en ånd av spott og avsky overfor Mitt ord. Lettferdighet, tomt snakk, skjemt og spøk blir daglig praktisert. De har ikke satt sitt hjerte til å søke Meg. De vandrer i gnistene fra sin egen ild, og dersom de ikke omvender seg, skal de legge seg ned i sorg. Så sier Herren: Stå på din plikts post; for jeg er med deg og vil ikke forlate deg og ikke svikte deg.' Disse ord fra Gud har jeg ikke våget å la være å ta hensyn til.» The 1888 Materials, 1067.

Søster White ble stilt parallelt med Samuels holdning og ble pålagt å bli hos opprørerne og deres opprør og «stå på» sin «plikts» «post». Hun ble befalt å stå på sin post, etter at hun (profetinnen) hadde bestemt seg for å overlate opprørerne og deres opprør til seg selv.

Regelen om første omtale, som er en hovedbestanddel av prinsippet om Alfa og Omega, fastslår at den første gang et emne omtales, er av aller største betydning. Knyttet til selve begynnelsen av Lucifers opprør var det forhold at dersom Gud hadde villet, hadde Han all den makt som var nødvendig for å tilintetgjøre Lucifer ved Lucifers aller første selviske tanke som oppstod i Lucifers sinn. Gud kunne ha fjernet Lucifer fra skapelsen, og Han har den makt at dersom Han hadde valgt å gjøre det, kunne Han ha gjort det på en slik måte at ingen andre engler engang ville ha visst hva som hadde skjedd. Han gjorde naturligvis ikke det, for blant annet ville det ha vært en fornektelse av Hans karakter, men Han besitter den skapende kraft som ville ha tillatt Ham å gjøre nettopp dette. Men Han gjorde det ikke. Tålmodig lot Han opprøret bli en del av vitnesbyrdet om Hans karakter, en del av vitnesbyrdet om den strid som hadde begynt i himmelen og som til sist skulle komme til jorden. Dette var det Moses' samtale utvirket for det gamle Israel. Gud lot slekten av opprørere dø i ørkenen og brukte denne historien som et bibelsk eksempel for å fremme de sannheter som er knyttet til det evige evangelium.

Slik var det også med forkastelsen av Gud som konge i Samuels dager. Samuel fikk beskjed om å gå videre og stå på sin pliktpost, til tross for Samuels personlige overbevisninger og profetiske kunnskap. Dette elementet av Guds profetiske og historiske oppsyn kommer også til uttrykk i gjenoppbyggingen av tempelet etter det babylonske fangenskapet. Gud forutsa og styrte hvert eneste ledd i de sytti årene av fangenskapet; tilbakekomsten til Jerusalem, gjenoppbyggingen av Jerusalem, tempelet og gatene og murene. Han fastsatte tidsprofetiene som angav når de ville bli frigjort fra fangenskapet. Han angav hvor mange dekreter det skulle være som skulle markere

begynnelsen på de to tusen tre hundre årene. Han nevnte Kyros ved navn, den hedenske kongen som skulle innlede prosessen med det første dekretet. Alle elementene i gjenoppbyggingen av Jerusalem og tempelet ble spesifikt angitt, og Han oppreiste rettferdige menn og profeter til å fullføre verket.

Til tross for all den åpenbare guddommelige profetiske forkunnskap og inngripen, hadde opprøret som hadde ført til fangenskapet i Babylon, allerede satt punktum for Hans personlige nærvær hos Guds folk. Shekina-herligheten vendte aldri tilbake til templet som ble gjenoppbygd. Hele historien ble tatt i bruk for å gi profetisk struktur til historien ved verdens ende, selv om templet aldri igjen ble velsignet ved shekinaens nærvær i Det Aller Helligste. I den forstand var templet som ble gjenoppbygd, et vitnesbyrd ikke om Guds nærvær, men om Israels opprør. Likevel fortsatte profetene i denne historien, slik som Samuel og søster White i Minneapolis, å tjene i egenskap av profeter.

Lucifers opprør er det første som nevnes i den store striden mellom Kristus og Satan, og Gud tillot at opprøret fortsatte for sine egne hensikters skyld. Samuel ble, til tross for sin rettferdige harme over Israels ønske om å være lik de andre folkeslagene, pålagt å medvirke ved salvelsen av de to første kongene. Og Guds profeter tok del i gjenoppbyggingen av Guds tempel, det tempel som aldri mer skulle ha Guds shekina-nærvær.

De som bruker sine «fablenes fat» mot det profetiske Ord i et forsøk på å tildekke adventismens opprør i 1863, og som velger å bygge sitt argument på den logikken at dersom noe galt hadde skjedd i 1863, ville profetinnen ha forbudt det, er med vilje uvitende om det første prinsipp som blir identifisert i den aller første omtalen av opprør mot Gud. Gud tillater opprør for sine egne hensikters skyld, og dersom Han velger at Hans profeter skal forholde seg nøytrale eller taue i de opprør som måtte oppstå, er det Hans valg.

Når vi begynner å betrakte prøvingsprosessen fra 1844 til 1863, som er blitt forbildet ved de ti prøvene det gamle Israel ikke bestod etter at de hadde kryssset Rødehavet, er det avgjørende å forstå dette bibelske faktum. Guds profeter fungerer som Hans profeter både i tider med lydighet og ulydighet, og til tider protesterer de ikke mot forhold som på overflaten kan synes å være noe en profet ville forventes å protestere mot. Til tider er de åpenbart klar over opprøret, men blir holdt tilbake, og andre ganger holder Herren sin hånd over deres øyne med hensyn til opprøret. Når dette perspektivet er erkjent, blir 1863 et betydningsfullt veimerke i historien til det sjette riket i Bibelens profeti, både for protestantismens horn og republikanismens horn.

Jeg har også talt ved profetene, og jeg har mangfoldiggjort synene og brukt lignelser ved profetenes tjeneste. Hosea 12:10.